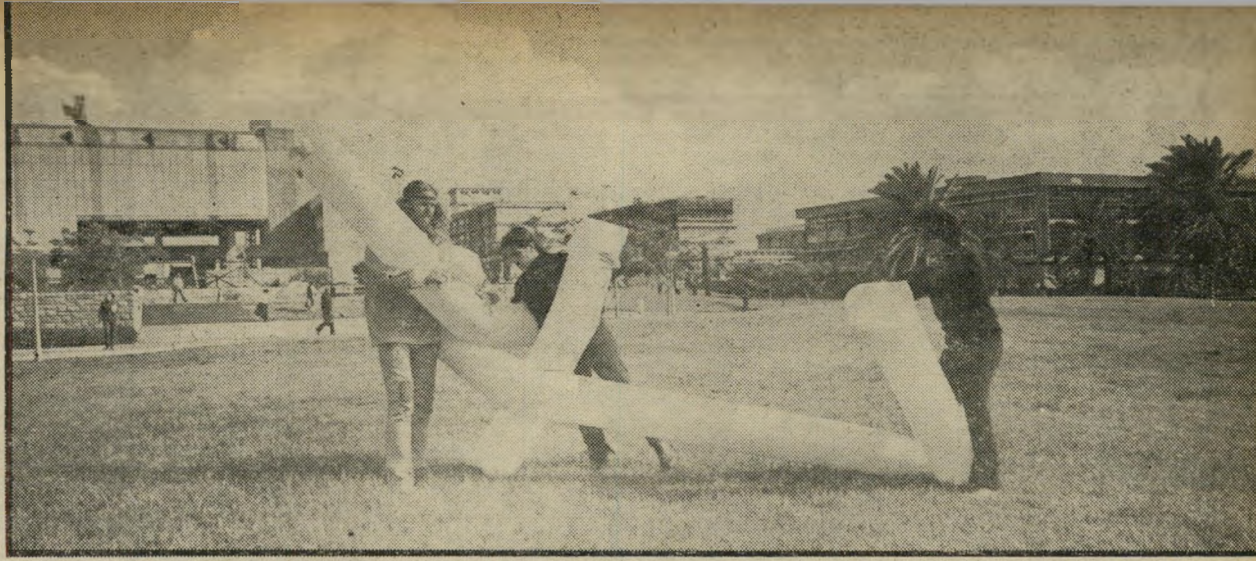

**במקום להתרומם,
העדיפו הסטודנטים
התל-אביביים
להתגלות כבטלנים**

ל"י, סבב בעיר להדביקם על לוחות הי-
מודעות. ממזכירות הסטודנטים, ביקש רק
שני דברים: שיכינו לו קומפרסור לניפוח
השרוולים, ושיודיעו על האירוע בקמפוס.
מטרתו של יורדן בקיום האירוע היתה
להביא לארץ את הפיסול הקונסצואלי, ו-
להיות מראשוני מבצעיו כאן. בכך ביקש
הפסל-החוזר לחדש את קשריו בארץ.
"שיכירו אותי בלי שאצטרך לבקש פרוי-
טקציות כבר מההתחלה".

הוא הגיע לאוניברסיטה בבוקר יום רבי-
עי כדי לגלות כי אין שום קומפרסור, ומה
שגרוע יותר — אין שום סטודנט כמעט.
כל שעות הבוקר התרוצץ הפסל מעסקר-
סטודנט אחד למישנהו, בבקשו את הי-

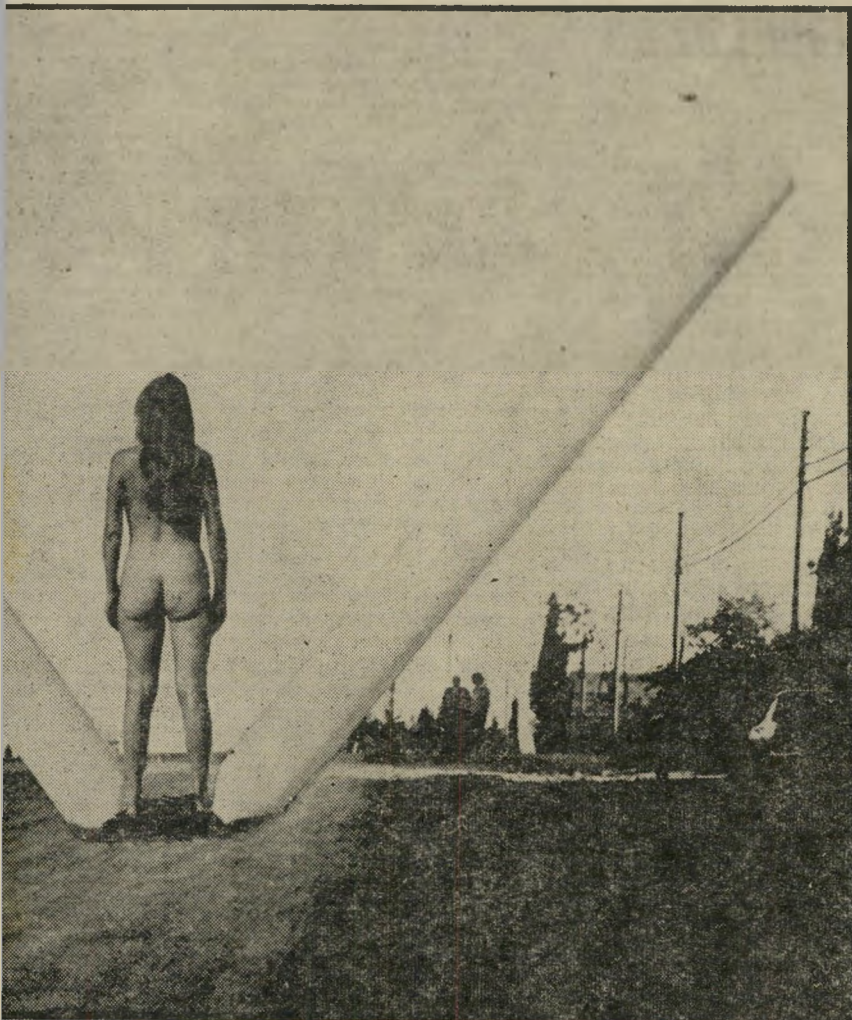

תל-אביב, (מימין, בניין גילמן) מנסים כוכב, "שיער" דני הירש
(שמאל), יורדן, וידידה, למשוך את תשומת-ליבם של הסטו-
דנטים. אף סטודנט לא טרח להתעניין במיבצעם של השלושה.

הכישלון הגדול כך נראה הסיבוב הראשון
של ההתרוממות, שנערך בי-
בוקר: ברחבת הדשא השוממת של הקמפוס של אוניברסיטת

הסטודנטים לא

התרוממו

57, סיים את בית-ספר בצלאל, נדד וצייר
ברחבי אירופה, למד וערך מספר ניכר של
תערוכות ברחבי ארה"ב, הציג מיצירותיו
גם במוזיאון ישראל, ושב לפני כשבועיים
ארצה.

הרעיון עמו הגיע ארצה מבוסס על 400
צינורות פוליאטילן צבעוני, כל אחד בי-
אורך של כעשרה מטרים. הצינורות, דמויי
בלונים מזארכים, היו אמורים להיפזר על
פני רחבת הקמפוס של אוניברסיטת ת"א:
"עליידי דריכה של הסטודנטים על הבלון-
נים, המנופחים באוויר, מתרוממים קצוות
הבלונים, והקהל הופך לחלק מהפנינג
מושגי", מסביר הפסל. "האוויר שבתוך
הבלון הופך לממשות, הסוחפת את הצר-
פים להווייה של קומניקציה חברתית. יער
הבלונים העולים ויורדים כמשוטים —

ומי המלוויוזיה היו שותפים, ביום
הרביעי שעבר, להרגשתו של הקריין
יארר אלוני. בסופה של מהדורת החדשות
המאוחרת, שודר על המסך הקטע מו-
זר, שהיה אמור לתאר משהו מורר שאירע
בקמפוס התל-אביבי. בסיום הקטע, כש-
הופיעו שוב פני אלוני על המסך, נראה
הקריין תמה לחלוטין. כמו רבבות הצור-
פים, לא קלט אף הוא כנראה במה הי-
מדובר.

האשם בכל היה יהודה יורדן, שניסה
להרים את הסטודנטים התל-אביביים, יורדן
הוא בן 29, פסל במקצועו. שנים רבות לא
היה בארץ, חזר מארה"ב עם רעיון משער-
שע: לשתף את הסטודנטים בתל-אביב בי-
הפנינג גדול.
יליד טורקיה, עלה יורדן לישראל בי-

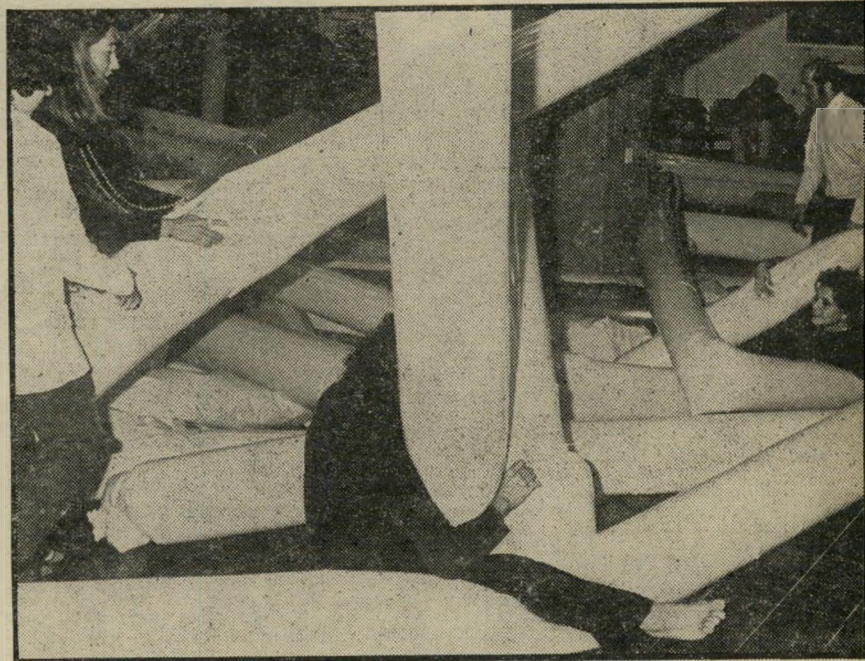
חוייה חדשה הגיעה השבוע לארץ: הפניו

ה קומפרסור המובטח, ב-3.30, כשהגיע צוות
הטלוויזיה כדי לצלם את ההתרוממות הי-
מובטחת, היו בשטח רק שרוולים ספורי
רים. במקום ה-400 שהובטחו.

המופעלים על ידי הצופים-ההפכרליוצרים
— גורם לתחושה של התרוממות. התרומ-
מות נפשית וגופנית.

הצרות החלו במזכירות הסטודנטים.
כיצות לסטודנטים ישראלים האמרי-
נים על חשיבותה של רצינות, העיפו הי-
עסקנים שאלות ענייניות, כמו: "בשביל
מה זה טוב? אולי נשמור את זה לפו-
רים?" לא עלה בדעתם לרנע שייתכן
להשתולל גם לא בפורים, ומבלי להיוקק
למסורת כמות-הבידור. הם לא שאלו כמה
זה עולה — רק משום שיוורדן התחייב
לשאת בכל ההוצאות.

הוא קנה שרוולי פלסטיק ב-500 ל"י,
הכין הקלטה של מוסיקה אלקטרונית בי-
150 ל"י, הזמין כרונות פלסטיות ב-600

ההתרוממות בערב, באולם מקסיקו, הצליחה ההתרוממות יותר —
הודות לסטודנטים האמריקאים, שהצליחו להתפתל,
להשתולל, ולהתרומם עם החוייה החדשה. מימין: שירלי קסטנה התרוממה כל כך
הרבה, עד שנפלה באפיסת כוחות. אבל רוב הזמן התייחסו הסטודנטים באדישות.

צוות הטלוויזיה, במקום לצלם את
המהדל האווילי, את חוסר שיתוף-
הפעולה האפטיה שאפפו את הקמפוס הי-
תל-אביבי, ביצע טריק משונה. הוא צילם
את יורדן ושלושת עוזריו כולם סטודנ-
טים זרים, משתעשעים בבלונים. כל העניין
צולם בעדשה טלסקופית, כדי לתפוס חלק
קטן ככל האפשר מן הקמפוס הריק, ול-
העניק למאורע העלוב צביון של אירוע
סוער ומלא משתתפים. התוצאה: כשהוקרן